

SVET, PONEDELJEK, 22. MAREC 2021 IMPRESS, KOMUNICIRANJE IN ODNOSI Z JAVNOSTMI, D.O.O.

Pesniška zbirka Razkošje

Nova pesniška zbirka slovenske pesnice Glorjane Veber

Glorjana Veber se je že s prvencem Prosti pad (CSK, 2013) suvereno vpisala na slovenski pesniški zemljevid s svojim avtentičnim glasom, ki se »prepušča brez vsega, a z vsem, kar je«, če parafraziramo verz pesmi Draga pesnica iz prvenca. Gre za poetiko, ki v svoj pesniški zamah zaobjame vso kompleksnost sveta – od intimne do skupnosti, s tem pa ubira najrazličnejše registre, od tihih, monoloških sekvenc do razvnetega družbenega komentarja. Na sledi tovrstnemu 'gibanju' smo v tematsko-vsebinskem smislu tudi v avtoričini novi pesniški zbirki Razkošje. Če je Prosti pad zaznamoval vertikalno pospešeno gibanje, pesmi iz Razkošja delujejo v horizontalni smeri. Formalno jih zaznamujejo daljši verzi in kitice, ki delujejo enovito, kot bi bili napisani v enem samem dihu, mestoma sopihajočem, mestoma umirjenem, vselej pa premišljeno ukročenem z interpunkcijo.

Avtorica se v pesniški zbirki Razkošje vrača v predpomene in predforme sveta, »kjer je celota še brez vonja, ritma in oblike«. Če je prvenec Prosti pad še zaznamovalo poimenovanje in poseljevanje stvarnosti, kar je porodni akt pesniškega ustvarjanja nasploh, pa se govorka v zbirki Razkošje 'imenovanjem', ki vselej vzpostavljajo razmerja, razlike in hierarhije, odpoveduje. Dinamična, gosta in 'razkošna' pesniška govorica, pogosto zapisana v drugoosebnem dialoškem in včasih celo zaklinjevalnem tonu, nenehno vre, valovi in pljuska ob ogrožajočo realnost, kontaminirano s političnimi nazeri, družbenimi konvencijami, pričakovanji in nesmiselnimi vsakdanjostmi. Govorka se vselej sooča z dvema razsežnostma kozmosa – z njegovo fizično-fizikalno komponento na eni in metafizično-socialno komponento na drugi strani. Kajti »ko se v fiziki ena energija pretvori v drugo«, to vodi tudi v »temeljno družbeno spremembo«, ki napove trenutek odločitve, v katerem mora človek zavpiti »Dovolj je!«. V potvorjenem svetu, ki v službi volje do moči proizvaja videze in nesmisle, se na begu izgublja človek z vso svojo človečnostjo in so-čutnostjo, vzpostavlja pa se brezstična razdalja do sobitij, kar ni le trenutni protikoronski ukrep, temveč simptom našega časa.

https://www.si21.com/Svet/Pesniska_zbirka_Razkosje_/

Iz tega hrupnega, brezčutnega, neempatičnega sveta in družbenega sistema se pesnica obrača v »tiho in preprosto sosledje narave«, katere vzor sta kapljica, ki »dela samo to, da je kapljica«, ali metulj »ki samo razpre krila«. Govorka je iskalka lepote, bližine, ljubezni, »drobne resničnosti« in tistih medprostorov onkraj besed in jezika, ki človeka vodijo vase, vse do najradikalnejšega izbrisa in utišanja – do beline, najmočnejše in najpretresljivejše entitete pričujoče poezije. V tem hrepenenjskem prostoru popolne svobode in brezinteresnega zlitja s kozmosom (ob čemer pogost motiv najrazličnejših pojavnih oblik vode, ki naplavlja, izpira in polzi, vsekakor ni naključen) pa se, kot je v refleksiji zbirke Prosti pad že zapisal Peter Semolič, ponovno soočimo s samim sabo kot Drugim.

Vse poti iz zunanjega sveta ne nazadnje vodijo tudi k izviru pesmi, »nepopolne in gole«, iskrene in pristne, za katero se zdi, da je edini dejanski približek harmonične praelote sveta. To kozmično sozvočje pa je zmožen z besedo in domišljijo oblikovati zgolj »okrušen, mrk, grd poet«, ki mu Glorjana Veber v zbirki Razkošje daje svoj brezkompromisen volilni in edinstven pesniški glas.

Tanja Petrič